

Tim Fransen ©

De wereld van Tim Fransen die het waard is te betreden

THEATERRECENSIE Net als veel cabaretiers uit de huidige voorhoede van de kleinkunst - Peter Pannekoek, Daniël Arends, Patrick Laureij - wortelt Tim Fransen (30) in de stand-upcomedy.

Arno Gelder 03-03-18, 09:16, AD

Het Kromme Hout der Mensheid – Tim Fransen

In zijn voorstelling *Het Kromme Hout der Mensheid*, de opvolger van zijn alom geprezen debuut *Het failliet van de moderne tijd* (2015), is die basis voelbaar, maar Fransen - van huis uit filosoof - heeft het genre volkomen naar zijn hand gezet.

Hij is niet de performer die in sprinttempo grappen aaneenrijgt, maar veeleer de entertainer die rust en een prettige bedaardheid in zijn shows koestert. Zijn scherpeheid is er evenwel niet minder om.

In *Het Kromme Hout der Mensheid* (naar de Duitse filosoof Immanuel Kant) verknoopt hij, soms letterlijk vanuit een luie, luxe fauteuil, de levens en werken van

de eerder genoemde Kant, Ludwig van Beethoven en Napoleon Bonaparte tijdens de Eeuw van de Rede, de Verlichting.

Hij doet dat op een uiterst knappe wijze door dwarsverbanden te leggen en in de vertelling zijn reizen te incorporeren, die hij naar de plaatsen maakte waar zijn hoofdrolspelers leefden en werkten.

Slungel met flaporen

Dat brengt hem tegelijkertijd op de, zoals hij zelf zegt, 'zoektocht naar de menselijke beschaving, die in het licht van deze tijd gerechtvaardigd is.' Mooi misantropisch schetst Fransen de afbladderende van de soort mens, op weg naar.., Ja, waar naartoe eigenlijk?

Het cultuurpessimisme van Fransen is zo verteerbaar omdat hij het met zoveel humor en natuurlijk charme serveert. En hij, de ontwapenende slungel met zijn olijke flaporen, associatief meesterlijk is.

Van een fraai persiflage op het Koningslied, de pannenkoeken schudfles (dé inventie sinds de Franse Revolutie), een sandwich pindakaas/Paturain, het 'mietjesvliegtuig' de Joint Strike Fighter en de teloorgang van de insectenpopulatie; Fransen neemt het publiek aan de hand door zijn wondere wereld die het meer dan waard is te betreden.

En waarvan de ontroerende apotheose in *Het Kromme Hout der Mensheid* ons, de dolende mens met al zijn feilen, nog een sprank hoop geeft.